

Jašidieľňa 2011

Naše česká skupina na Slovensku prožila nezapomenutelné chvíle a doopravdy si zažila všechny emoce, a to nejenom v dílnách na Jašidieľňe.

Smutek jsme prožívali po lidech, které jsme nechali doma v Česku, při vzpomínkách na těžké životní starosti, a smutno nám bylo, když jsme se loučili s novými přáteli při odjezdu domů.

Radost jsme zažili mnohokrát. Třeba v jídelním voze, kde jsme se hodně nasmáli, při veselé domluvě s lidmi z jiných zemí, při společných večerech, při tanci i divadle.

Hněv jsme si prožili ve chvílích, kdy jsme se bavili o tom, jaké věci se kolem nás někdy dějí, jak se k nám lidé chovají nehezky a rozhodují za nás ve věcech, do kterých jim nic není.

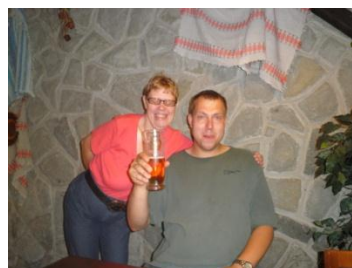
Strach jsme měli před společným vystoupením, když jsme přednášeli ostatním lidem o našich zkušenostech na workshopu, když někteří z nás jeli část cesty domů poprvé vlakem sami.

Odvahu jsme prokázali nejen v těchto okamžicích, ale i když jsme překonávali nebezpečná místa v horách, když jsme si za svoje peníze koupili něco, co nám druzí lidé často zakazují.

Lásku jsme prožívali při vzájemném porozumění s druhými lidmi, kteří dokázali pochopit, jak se často cítíme a podpořili nás.

A jak akci hodnotí svými slovy Irena, Karel a Petr?

„Byli jsme moc spokojení se vším. Nejvíce se nám líbilo divadlo „Popoľvár“, jazzová muzika, dílny, kde jsme mohli prožít smutek, lásku, hněv, radost, strach a odvahu. Také jsme se něco naučili - viděli jsme, jak lidé s postižením mohou žít sami, když nám Janko ukazoval a vyprávěl, jak bydlí. Zažili jsme, jaké to je, když lidé mají pochopení pro ty druhé. Setkání se skotskou skupinou bylo úplně úžasné. Viděli jsme a slyšeli v češtině, jak člověk dokáže žít jinak než v ústavu. Skotové dokázali pochopit, jaké to je pro člověka, který chce odejít z ústavu a nemůže jít. Člověk si musí stát za svým názorem.“



Irena, Karel, Petr a Veronika, září 2011